

Chương Hai Mười Lăm

THÊM MỘT TÊN NỘI GIẢN

Lước dẫn ra cửa, Vô Trần Sư Thái căn dặn Liễu Nhân:

– Người xuống trừ phòng bảo sửa soạn cơm chay cho nhanh!

Liễu Nhân đứng bên ngoài cửa tự nhiên nghe rất rõ câu chuyện giữa Nghiêm Hữu Tam và sư phụ của mình, khi nghe dặn là lật đật đi ngay.

Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần Sư Thái lại nói chuyện thêm một lúc thì trời vừa tối. Liễu Nhân lên đèn và nhà bếp dọn cơm chay.

Nghiêm Hữu Tam cắt đặt cho Mạnh Võ và sáu tên vệ sĩ đầu đó xong xuôi mới vào dùng cơm với Vô Trần Sư Thái.

Sau bữa cơm, Vô Trần Sư Thái căn dặn Liễu Nhân cùng với Quế Hoa canh giữ Tân Tố Trân giá, còn bà ta đeo thanh trường kiếm cùng đi với Nghiêm Hữu Tam.

Tử Trúc Am gồm có hai phần. Khi Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần Sư Thái đi rồi, phía trước hoàn toàn im lặng, không khí thật nặng nề vì những tin tức và sự hộ phòng gần như sắp sửa nghinh chiến.

Phía tiền viện, đèn đuốc đều tắt hết.

Chung quanh không thấy một bóng người.

Mạnh Võ chỉ huy sáu tên vệ sĩ mai phục thật vô cùng chu đáo, họ là những người đã từng lâm trận cho nên mặc dù biết sẽ lâm đại trận.

Mạnh Võ cho chia ra cứ hai người một vị trí mai phục tất cả những con đường tiến thoái của Tử Trúc Am.

Phía sau gồm có ba dãy, chỉ còn gian bên trái là còn ánh đèn le lói.

Từng làn gió nhẹ phất qua ánh sáng yếu ớt từ trong gian phòng đó càng làm tăng vẻ im lặng đáng sợ.

Trong phòng, ba bóng người ngồi lặng lẽ. Ba người con gái, một là Liễu Nhân, cô gái xuất gia, một là tỳ nữ Quế Hoa và một cô gái của Ngũ Phương Môn.

Họ không nói chuyện mà cũng không nhìn nhau, hình như mỗi người đều có phần căng thẳng tinh thần trong tình cảnh của mình.

Bất cứ trong hoàn cảnh khó chịu nào, thời gian hình như cố trêu chọc kéo dài và thời gian càng chậm chững nào, không khí lại khó thở hơn chừng ấy.

Thật lâu, Liễu Nhân vụt đứng lên đi lại gần cửa sổ nhìn ra bầu trời đen đặc và bỗng cất tiếng ngâm nho nhỏ:

– Ngũ thể văn hương cung lý tập...

Cố nhiên, cảnh tịch mịch nặng nề làm cho nàng tức cảnh sinh tình nhớ lại những câu thi cổ. Những câu thi cổ phần nhiều là gợi lên tình cảnh thê lương...

Nhưng nàng chỉ ngâm một câu thật nhỏ rồi nín lặng.

Sao lại chỉ một câu?

Nhưng không, Quế Hoa không cần thắc mắc vì ngay lúc ấy thì Tố Trân giả đã khe khẽ ngâm theo:

– ... Bá phương phong vũ vông trung thu...

Hai người chỉ ngâm hai câu rồi im lặng.

Không phải những câu thi cổ thường nghe nữa, vấn đề đã phát sinh rồi...

Quế Hoa quay nhanh lại:

– Các người nói gì thế?

Đã biết có hỏi bằng thừa nhưng Quế Hoa vẫn hỏi. Trong lòng nàng đã rúng động rồi.

Tuy đã từng chứng kiến và tham gia ít nhiều những trận gay go của Thái Bình Bảo, nhưng dù gì cô ta cũng chỉ là một tỳ nữ, võ công tuy có nhưng không phải là cao thủ, nàng đã biết chuyện đã bắt đầu nguy hiểm, nàng không sợ lắm nhưng vẫn ngại ngại trong lòng.

Liễu Nhân cũng quay phắt lại, nàng nhìn chăm chăm vào mặt Quế Hoa cười hỏi:

– Cô nghe không biết a?

Quế Hoa lắc đầu:

– Không, tôi không biết.

Liễu Nhân lại cười:

– Nó là Ngũ Phượng Cung Từ, cô làm sao biết được.

Quế Hoa bây giờ mới thật giật mình:

– Ngũ Phượng Cung? Sư cô...

Liễu Nhân cười nhẹ:

– Bây giờ cô mới biết thì quả là dở quá.

Quế Hoa đứng phắt lên:

– Sư cô... không phải là người của Tử Trúc Am?

Liễu Nhân ngó chằm chằm cô bé sặc cười:

– Sao lại còn có một câu ngờ ngẩn quá thế? Tự nhiên ta là đồ đệ của Tử Trúc Am đấy chứ, chỉ có điều lão ni đó lại còn ngu hơn cô nữa.

Quế Hoa lui ra sau hai bước, nàng rút phắt thanh đoản kiếm nhưng tay nàng đã hơi rung và giọng nàng cũng đã mất vẻ bình thường:

– Người bội phản sư môn?

Liễu Nhân trề môi:

– Tất cả thiên hạ giờ đây đều là người của Ngũ Phương Môn, không có vấn đề bội phản gì cả. Mà nếu có thì chính những người chống lại Ngũ Phương Môn mới chính là người bội phản. Người đừng có mang cái lão vãi già ra mà khoe khoang với ta... chính ta mới là người biết mù ấy hơn người! Quế Hoa, ta khuyên một điều, nếu khôn hồn thì hãy đỡ vị cô nương này ra khỏi phòng đi theo sự chỉ dẫn của ta, may ra còn có thể đoái công chuộc tội, may ra ta thương tình.

Quế Hoa đưa thanh đoản kiếm lên ngang ngực cười nhạt:

– Ta chỉ cần kêu lên một tiếng là có người vào đây trị cái tội bội phản của người ngay. Nên nhớ rằng chung quanh đây bây giờ toàn là người của Thái Bình Bảo đấy nhé.

Liễu Nhân sặc cười:

– Những cái tên chỉ biết uống rượu ăn thịt ấy thì làm gì được ai mà người lại đem ra hù thiên hạ? Nhưng tự nhiên người không thể la được tiếng nào đâu...

Nàng nói chưa dứt là ngón tay vụt chỉ thẳng ra, một làn phấn trắng từ trong ống tay áo của cô ta xẹt thẳng vào mặt Quế Hoa...

Vốn đã chuẩn bị nghinh chiến nhưng Quế Hoa không ngờ đối phương mới ra chiêu lại tung ám khí nên khi kịp nhận ra thì hương thơm từ làn phấn trắng đã bay vào mũi, nàng chưa kịp nín thở thì tay chân đã bủn rủn, từ từ quy xuống...

Không thèm để ý đến Quế Hoa, Liễu Nhân bước lên đến trước Tố Trân giả, quỳ sụp xuống:

– Thuộc hạ là Trầm Hương xin tham kiến Thị Giả.

Tố Trân giả vẫn ngồi im:

– Giang Nam Tổng Đàn của Ngũ Phương lấy cờ màu gì?

Liễu Nhân cung kính:

– Đông phương giáp ất mộc dương liễu màu xanh

Tố Trân giả gật gật đầu:

– Người là thuộc hạ dưới quyền điều khiển của Thanh Kỳ?

Liễu Nhân đáp:

– Vâng ạ.

Tố Trân giả vẫy tay:

– Cho phép đứng lên.

Liễu Nhân đứng dậy và Tố Trân giả nói tiếp:

– Ta bị Hàn Thiếu Sơn phong bế trọng huyết, bây giờ không thể vận khí điều hành, người hãy mau mau công ta rời khỏi nơi đây đến Quỷ Liễm Thành, nơi đó sẽ có

người giải khai huyết đạo cho ta.

Liễu Nhân đáp khẽ và cúi xuống nhưng khi liếc mắt nhìn Quế Hoa, nàng hơi do dự hỏi:

– Chẳng hay Thị Giả định xử trí tên tỳ nữ của Thái Bình Bảo như thế nào?

Tố Trân giả cười:

– Có phải người sợ nó tiết lộ thân phận của người không? Hừ, đêm nay, sau khi giải quyết cuộc chiến thì Thanh Lương Tự, Tử Trúc Am mèo chó cũng không còn, cứ để cho nó nằm yên đi rồi chốc lát sẽ có người đến đây thu dọn. Bây giờ phải rời gấp nơi đây vì chuyện đêm nay đã lộ ra rồi.

Liễu Nhân vòng tay:

– Thuộc hạ xin tuân mạng.

Nàng cúi xuống vừa định công Tố Trân giả thì ngoài cửa chợt có tiếng cười gằn:

– Muốn đi cũng không phải dễ dàng như vậy đâu.

Liễu Nhân biến sắc nhưng rồi cô ta vụt đổi giọng vui mừng:

– A... sư phụ về tới rồi à?

Làn gió ập vào, nơi cửa có hai người đứng cản: Vô Trần Sư Thái và Nghiêm Hữu Tam.

Vẻ mặt của Vô Trần Sư Thái lạnh như băng giá:

– Nghiệt chướng, người là thứ phản đồ diệt tổ, người còn dám mở miệng gọi ta bằng sư phụ nữa à?

Liễu Nhân nhìn sư phụ cười thật dịu:

– Sư phụ không phải đã đi Thanh Lương Tự rồi à? Sao sư phụ lại về mau như thế? Lão nhân gia giận ai vậy?

Câu hỏi tuy bình thường nhưng chứa đầy vẻ trêu tức đúng là một tên đồ đệ to gan.

Nhưng không phải như thế không thôi, nàng lại yếu điệu cúi đầu vòng tay cung kính...

Nghiêm Hữu Tam rúng động, ông ta không ngờ một cô gái lại có đủ bản lĩnh như thế ấy...

Thấy nàng cứ bước lại gần, Nghiêm Hữu Tam lo lắng vội dùng truyền âm nhập mật nói với Vô Trần Sư Thái:

– Coi chừng... Sư thái hãy đề phòng mê hương của chúng!

Vô Trần Sư Thái trầm giọng:

– Ta sẽ giết người!

Câu nói cùng một lúc với cánh tay đưa lên, quả thật bà ta đã nổi sát khí...

Nhưng thế đánh của Vô Trần Sư Thái lại rơi vào khoảng trống vì Liễu Nhân đã trườn mình qua bằng một thân pháp tài tình...

Vừa tránh đòn, Liễu Nhân vừa nhảy đến sát bên mình Tố Trân giả khẽ hỏi:

– Thị Giả thấy có cần tung ám hiệu cầu cứu không?

Tố Trân nói thật nhỏ:

– Không cần, chúng chưa dám hại ta đâu, người hãy thoát đi.

Liễu Nhân đáp:

– Thuộc hạ xin tuân mạng....

Trong lúc đó, vì bị trật một chưởng, Vô Trần Sư Thái giận dữ gầm lên chồm mình tới, tung ra một lần hai chưởng nữa...

Liễu Nhân tung mình tránh khỏi, cô ta cười nói:

– Lão ni cô, bà tưởng tôi sợ bà thật đấy à?

Từ “Sư phụ” chuyển thành “Lão ni cô”, Liễu Nhân đã gài đúng chỗ yếu của Vô Trần Sư Thái. Bà ta nổi nóng phóng tới liên tiếp...

Chính nhờ vào cái nóng của bà ta mà Liễu Nhân lợi dụng để dễ dàng lách mình vào những khe hở của chưởng phong, cô ta không đánh trả mà chỉ chăm chú lách tránh và thừa lúc vọt thẳng ra cửa, phóng mình lên mái ngói...

Nghiêm Hữu Tam đứng ngoài nhưng cũng không còn kịp, ông sững sốt kêu lên:

– Thân pháp “Ngư Long Bá Biến”.

Nghiêm Hữu Tam hơi sững sờ, không hiểu cô gái này tại sao lại có được thân pháp tài tình như thế.

Vô Trần Sư Thái nhảy ra hét lớn:

– Người chạy đằng trời...

Nhưng bóng của Liễu Nhân đã mất hút trên mái ngói xa xa...

Nhưng ngay khi đó, chợt nghe một giọng lạnh lùng từ hướng của Liễu Nhân vừa chạy:

– Xin sư cô hãy trở lại đi...

Tiếp theo là một tiếng động như người đá vào bị cát, một bóng đen từ trên nóc nhà lộn xuống mấy vòng...

Vô Trần Sư Thái vừa lướt ra, ngẩng lên quát lớn:

– Kẻ nào trên đó?

Câu hỏi của bà chưa dứt thì thấy bóng đen lặn xuống đúng là Liễu Nhân và Nghiêm Hữu Tam lướt tới nói nhỏ:

– Giọng nói đó chính là của Hàn Thiếu Sơn, như vậy thì hẳn đã đi rồi.

Vô Trần Sư Thái nhường mắt:

– À, thì ra là hấn...

Nhưng không còn thì giờ suy nghĩ gì thêm khi tia mắt bà ta chạm phải Liễu Nhân, bà hằm hằm lướt tới:

– Nghiệt chướng, ngươi phải đền tội...

Cánh tay của Vô Trần Sư Thái vừa đưa lên Nghiêm Hữu Tam lật đật bước tới đưa tay ngăn lại:

– Xin lão sư thái hãy để cho cô ta sống...

Vô Trần Sư Thái dừng tay nhưng vẫn hằm hừ:

– Cái thứ bội môn diệt tổ này còn để lại làm gì nữa?...

Nghiêm Hữu Tam hắng giọng:

– Cứ theo lão phu thì người này không chắc đã đúng là lệnh đồ, cần phải gắng hỏi cho ra lẽ.

Vô Trần Sư Thái như khám phá ra chuyện bất ngờ, bà ta nhìn Liễu Nhân.

Đúng là cô ta đã bị Hàn Thiếu Sơn bế huyết nên chỉ ngồi trợn mắt không nói một lời...

Nhớ lại thân pháp của Liễu Nhân vừa rồi, Vô Trần Sư Thái gật đầu:

– Được rồi, chúng ta hãy vào trong tra hỏi nó.

Xách bổng Liễu Nhân, Vô Trần Sư Thái cùng với Nghiêm Hữu Tam quay trở vào trong. Bà ta ném xuống đất một cái thật mạnh và gằn giọng:

– A đầu, ngươi là ai?

Bị ném một cái thật đau nhưng Liễu Nhân vẫn cố bò ngồi lại, nghiêng răng không nói...

Vô Trần Sư Thái trầm giọng:

– Ngươi không nói ta cũng đã biết rồi, ngươi là thuộc hạ của tên Thanh Kỳ lệnh chủ phải không?

Liễu Nhân đưa tay vuốt tóc lạnh lùng:

– Bà đã nghe cả thì còn hỏi nữa làm gì vô ích.

Vô Trần Sư Thái gằn giọng:

– Nhưng ta muốn ngươi phải tự nói ra trước mặt ta.

Liễu Nhân lý lợm:

– Nhưng tôi không nói.

Vô Trần Sư Thái xáng cho cô ta một cái tát tay:

– Ngươi không nói là ngươi phải chết.

Đang cơn giận dữ mà sức của bà ta lại không phải tầm thường, cái tát tay đã làm cho Liễu Nhân té bò càng và hai dòng máu ứa ra khóe miệng.

Nhưng quả là một cô gái gan lì, cô ta vẫn cố bò dậy, đưa tay quệt máu nơi miệng và nói bằng một giọng khinh khỉnh:

– Lão ni cô, bà có giết tôi cũng đừng mong tôi cung khai một tiếng nào.

Vô Trần Sư Thái giận dữ:

– Người cho rằng ta không dám giết người à?

Xoảng!

Cùng một lúc với câu nói, thanh trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ...

Liễu Nhân liếc xéo, mỉm cười:

– Tự nhiên là dám chứ sao lại không. Ta đã lọt vào tay của người rồi thì chuyện giết chỉ là một vấn đề tùy tiện nhưng lão ni cô coi chừng mạng già đấy. Bà cũng không sống đến trời hừng sáng đâu.

Vô Trần Sư Thái giận đến phát run, bà ta thét lớn:

– Xú a đầu, ta thử xem gan ruột của người...

Thanh kiếm rung lên và Liễu Nhân cũng liền nghiêng đầu về bên phải mũi kiếm lướt soạt vào da mặt cô ta...

Một mảng da xẻ xuống nhưng không chảy máu.

Vô Trần Sư Thái nắm đầu Liễu Nhân lật ngược, bà ta đã nắm miếng da kéo tuột xuống, rơi luôn chiếc mặt nạ giả...

Vô Trần Sư Thái chớp chớp đôi mắt:

– À... thì ra người đứng không phải là Liễu Nhân...

Một cô gái trạc chừng không quá hai mươi tuổi, bây giờ vẻ mặt thật cũng bị lộ ra cô mới hoảng hồn. Cô la rú lên bằng một giọng run run:

– Lão ni cô, bà giết tôi đi... tôi cũng không thể nào sống được...

Nghiêm Hữu Tam bước lại dịu giọng:

– Chỉ cần cô thú thật thì ta bảo đảm mạng sống cho cô.

Cô gái bật khóc:

– Tôi không thể nói, có chết cũng không thể nói.

Vô Trần Sư Thái rít giọng:

– Ta hỏi, có phải Liễu Nhân bị người sát hại không?

Cô gái lắc đầu:

– Tôi không biết.

Vô Trần Sư Thái trầm giọng:

– Người không biết nhưng ta bắt người phải biết.

Cô gái run run:

– Tôi.... tôi không biết...

Vô Trần Sư Thái nói:

– Được, ta tạm cắt trước một vành tai của người lại rồi hẵng hay.

Trường kiếm nhoáng lên nhưng Tố Trân giả vụt kêu:

– Hãy dừng lại đã.

Vô Trần Sư Thái hỏi:

– Người định nói thay cho nó phải không?

Tố Trân giả cười nhạt:

– Trầm Hương, họ muốn hỏi gì người cứ nói cho họ cùng biết đi.

Câu nói có ngầm ý là cho dù có nói cho biết thì đêm nay họ cũng sẽ phải chết nên không còn gì đáng ngại. Tự nhiên câu nói với ám nghĩa đó không làm sao qua được lỗ tai của Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần Sư Thái, nhưng cả hai đều không muốn tranh biện làm gì.

Trầm Hương ngẩng nhìn Tố Trân giả và nói:

– Dù thế, nhưng thật là tôi không biết gì cả, vì tôi chỉ làm theo lệnh phát từ bên Hắc Kỳ Lệnh Chủ.

Nghiêm Hữu Tam hỏi:

– Như vậy thì Nghiêm Tú Cô là do cô giết chết?

Trầm Hương lắc đầu:

– Không.

Vô Trần Sư Thái gắt lớn:

– Ai giết?

Trầm Hương nói:

– Hắc Kỳ Lệnh Chủ.

Vô Trần Sư Thái tóe lửa trên đôi mắt:

– Tại sao hấn lại giết Nghiêm Tú Cô?

Trầm Hương nói:

– Để cho Tử Trúc Am đối phó với Giang Hàn Thanh.

Ngay lúc đó bên ngoài cửa sổ có tiếng cười dài:

– Lão sư thái đã nghe rõ rồi đấy chứ?

Vô Trần Sư Thái quay phắt lại:

– Ai?

Tiếng bên ngoài đáp:

– Tại hạ là Giang Hàn Thanh.

Tiếng nói kéo dài ra xa và mất hút...

Giọng nói đó làm cho Nghiêm Hữu Tam sáng mắt nhưng ông ta không lên tiếng.

Vô Trần Sư Thái mím môi:

– Hảo tiểu tử, Tử Trúc Am này ai muốn tới lui cũng đều dễ dàng như thế sao?

Biết bà ta vẫn còn cay cú với Giang Hàn Thanh nên Nghiêm Hữu Tam lặng thinh không nói gì thêm.

Tra thanh kiếm vào vỏ, Vô Trần Sư Thái nói bằng một giọng hầm hầm:

– Được rồi, ta cũng không làm khó dễ gì người, vậy người hãy giải mê cho Quế Hoa đi rồi cùng với ta đến Thanh Lương Tự.

Trầm Hương không giám tự quyết, cô khẽ liếc Tố Trân giả để thỉnh thị.

Tố Trân giả hất mặt:

– Cứ giải mê cho cô ấy đi.

Trầm Hương lấy một gói thuốc nhỏ đưa lại gần mũi Quế Hoa. Chỉ một thoáng sau, Quế Hoa tựa mình tỉnh dậy, nhìn Nghiêm Hữu Tam, cô ta mừng quá lật đật đứng lên vòng tay:

– Tiểu tỳ xin bái kiến tổng quản, tiểu tỳ thật bất tài...

Nghiêm Hữu Tam khoát tay:

– Không hề gì, lão phu đã biết cả rồi, bây giờ người hãy trông chừng hai vị cô nương này cùng với ta đến Thanh Lương Tự.

Quế Hoa cúi đầu:

– Tiểu tỳ xin tuân mạng.

Vô Trần Sư Thái nói:

– Thì giờ cũng đã sắp đến rồi, chúng ta đi thôi.

Năm người vừa ra tới cửa trước thì Mạnh Võ đã bước ra. Vô Trần Sư Thái dừng lại nói với Nghiêm Hữu Tam:

– Ở đây bây giờ cũng không cần phải canh phòng, xin Nghiêm đại hiệp hãy cho tất cả cùng đến Thanh Lương Tự.

Thấy chuyện áp tải hai cô gái Ngũ Phượng Môn cũng là cần nên Nghiêm Hữu Tam ra lệnh cho Mạnh Võ:

– Người hãy cho tất cả hộ tống đến Thanh Lương Tự cùng ta.

o O o

Từ Tử Trúc Am đến Thanh Lương Tự chỉ không đầy nửa dặm, đoàn người đi mấy phút là đã tới nơi.

Lúc bấy giờ canh một vừa qua, ánh trăng tuy tối nhưng những vầng sao rải rác cũng làm cho cảnh vật rõ ràng. Từ dưới nhìn lên, ánh đèn hậu viện Thanh Lương Tự le lói hắt ra sau vườn.

Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần Sư Thái vừa bước tới trước cửa chùa thì từ bụi cây hai bên nhiều bóng người đã tỏa ra.

Đứng đầu là Giác Thắng và Giác Minh, theo sau là Nghiêm Tú Hiệp và bốn nhà sư cầm thiền trượng.

Giác Thắng Thiền Sư bước tới trước chấp tay:

– Nghiêm đại hiệp và sư thái sao đến bây giờ mới tới? Chúng bần tăng chờ đã khá lâu.

Vô Trần Sư Thái nói ngay:

– Xin nhị vị không nên khách sáo, chúng ta hãy vào trong để bàn chuyện đối phó với địch nhân.

Thấy sáu tên vệ sĩ của Thái Bình Bảo cùng áp giải hai cô gái. Giác Thắng biết đã có chuyện xảy ra phía Tử Trúc Am liền lật đật nói theo:

– Vâng, xin thỉnh nhị vị vô trong dùng trà.

Đoàn người trước sau kéo thẳng vô Thanh Lương Tự, bốn bên im lặng, những nhà sư mặc áo chên tay cầm thiền trượng canh phòng cẩn mật.

Chỉ có bốn nhà sư theo sau Giác Minh là còn mặc tăng bào, còn lại đều vận dạ hành gọn ghẽ. Nghiêm Hữu Tam biết ngay Thanh Lương Tự đã sắp xếp chu đáo và bốn nhà sư mặc tăng bào theo sau Giác Minh có thể là những cao tăng từ La Hán Đường bên Thiếu Lâm Tự bổ sung.

Đúng là hệ phái đích truyền của Thiếu Lâm, Thanh Lương Tự được bố trí thật là chặt chẽ. Tất cả những nhà sư nơi đây, người nào cũng tinh thần quắc thước, khí thế thâm nghiêm.

Nghiêm Hữu Tam dừng lại đắn đo mấy câu. Nghiêm Tú Hiệp lật đật hướng dẫn Mạnh Võ và bọn vệ sĩ áp tải hai người con gái của Ngũ Phương Môn ra hậu viện.

Giác Minh, Giác Thắng đưa tất cả vào đại điện, bốn nhà sư cầm thiền trượng dừng lại nơi cửa canh phòng.

Nghiêm Hữu Tam liếc thấy sự sắp xếp bên trong thật là gọn ghẽ, ông biết ngay cái nơi dùng để tiếp thượng khách lúc bình thường bây giờ đã được biến thành tổng hành dinh để phối hợp chỉ huy.

Sau tuần trà đầu, Giác Thắng chấp tay nói với Nghiêm Hữu Tam:

– Nghiêm đại hiệp cho lệnh diệt đến thông tri, đêm nay tề tụ đã bố trí, chẳng hay Nghiêm đại hiệp có thể cho biết rõ chuyện hơn chẳng?

Không trả lời mà Nghiêm Hữu Tam lại hỏi lại:

– Đại sư cho toàn thể quý tăng lữ trong quý tự sẵn sàng ứng chiến rồi chứ?

– Vâng, khi lệnh diệt bên đây cho biết thì bản tăng đã chuẩn bị ngay.

Nghiêm Hữu Tam gật đầu:

– Như thế thì hay lắm.

Giác Minh Thiền Sư hỏi:

– Đã cho lệnh diệt bên đây thông báo, chắc Nghiêm đại hiệp đã biết rõ kẻ địch rồi chứ?

Uống một hớp trà, Nghiêm Hữu Tam chậm rãi:

– Chuyện này nói ra dài lắm, chuyện lão phu tao ngộ đêm qua, chắc Tú Hiệp đã có tường trình với chư vị rồi chứ?

Giác Minh gật đầu:

– Vâng, chuyện đêm qua thì lệnh diệt đã có nói cho nghe.

Nghiêm Hữu Tam nói:

– Tổng phân đà của Ngũ Phượng Môn tại Giang Nam hành động nhằm hai mục tiêu: Thứ nhất là nắm chặt để khống chế và tiêu diệt tứ đại thế gia của võ lâm, thứ hai là cố làm cho Thiếu Lâm, Nga Mi xung đột với Lưu Hương Cốc. Chuyện hồi tối hôm qua đối với lão phu chỉ là một trong những chi tiết nhỏ, nhưng đêm nay nhắm vào Thanh Lương Tự và Tử Trúc Am mới là mục tiêu đầu hệ trọng.

Giác Thăng cau mặt:

– Xin Nghiêm đại hiệp cho bản tăng được biết rõ hơn.

Nghiêm Hữu Tam nói:

– Mấy ngày trước đây, chúng ta chặn đón Giang Hàn Thanh, lúc đó, Giang Hàn Thanh đã lọt vào tay Lưu Hương Cốc, cho nên tuy chưa thật sự giao đấu với nhau, nhưng chuyện tiếp cận với “Độc Nhân Diêm La” cũng được kể như màn khởi đầu gay cấn. Chính vì thế mà bọn Ngũ Phượng Môn mới gấp rút tấn công.

– Chẳng lẽ chúng ta bao nhiêu người đây mà lại đi sợ cái đám vô danh ấy hay sao?

Nghiêm Hữu Tam cười:

– Bằng vào bốn người chúng ta, cho dù bất cứ trận nào trong giang hồ có dữ dằn cách mấy, chúng ta cũng không xem vào đâu cả, nhưng với Ngũ Phượng Môn...

Thấy ông ta bỏ lửng, Vô Trần Sư Thái cau mặt hỏi:

– Ngũ Phượng Môn thì sao?

Nghiêm Hữu Tam trầm ngâm:

– Lão phu cảm thấy Ngũ Phương Môn có những điều hơi lạ...

Giác Minh Thiên Sư gật đầu:

– Nghiêm đại hiệp chắc thấy chúng có điểm hồ nghi?

Nghiêm Hữu Tam nói:

– Lão phu hồ nghi nhưng nhất thời cũng chưa biết có đúng không...

Nghiêm Hữu Tam lại bỏ lửng câu nói trong dáng cách e dè...

Vô Trần Sư Thái hừ hừ trong miệng:

– Nghiêm đại hiệp năm xưa đã lừng danh vùng Xuyên Tây, đã từng không xem chuyện gì đáng gọi là trọng đại, thế sao bây giờ lại đâm ra ấm ớ như thế?

Nghiêm Hữu Tam nói:

– Vừa rồi sư thái chắc có thấy thân pháp của Trần Hương chứ? Nếu luận về võ công thì cô ta sao bằng sư thái thế cơ sao lại thoát một cách quá dễ dàng?

Vô Trần Sư Thái giật mình:

– À... bây giờ ta mới nhớ... chẳng hay Nghiêm đại hiệp nghĩ thế nào? Vì lúc đó giận quá, bản ni không để ý...

Giác Minh và Giác Thăng đại sư nghe lời lẽ của Nghiêm Hữu Tam, hai người biết vấn đề trọng đại nên đưa mắt nhìn nhau chứ không nói thêm một tiếng nào...

o O o